

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs Commissie Wetsvoorstellen

Ministerie van Financiën
Postbus 20201
2500 EE DEN HAAG

Amsterdam, 12 augustus 2016

**Betreft: Commentaar van de Commissie Wetsvoorstellen van de Nederlandse Orde
van Belastingadviseurs op de internetconsultatie vereenvoudiging
belastingteruggaaf oninbare vorderingen**

Geachte dames en heren,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de Orde) maakt hierbij graag gebruik van de mogelijkheid om te reageren op het voorstel voor een nieuwe regeling omtrent de teruggaaf van btw en milieubelastingen voor oninbare vorderingen. De concept wijziging betreft artikel 29 Wet op de omzetbelasting 1968 (hierna: Wet OB 1968) en artikel 92 Wet belastingen op milieugrondslag (hierna: Wbm).

Als algemene opmerking vooraf, de Orde is verheugd met het antwoord van het ministerie van Financiën op de door de Orde ingestuurde (praktische) voorstellen voor een vereenvoudiging van de belastingwetgeving. Bij brief van 12 februari 2016 heeft de Orde onder meer gepleit voor een aanpassing van artikel 29 Wet OB 1968. Reden hiervoor is dat toepassing van dit artikel in de praktijk vaak leidt tot geschillen tussen belastingplichtigen en de Belastingdienst. Het doet de Orde deugd dat de door haar voorgestelde vereenvoudigingen grotendeels zijn overgenomen in de concept wetteksten. Het gaat hierbij met name om de invoering van een vast moment van teruggaaf en het toestaan dat de btw op een oninbare vordering niet langer bij afzonderlijk verzoek maar bij reguliere btw-aangifte kan worden terugggevraagd. De Orde brengt echter in herinnering dat vereenvoudiging en praktische uitvoerbaarheid van de regeling steeds voorop moeten staan. De Orde merkt op dat de voorgestelde regelingen op enkele punten mogelijk dit doel voorbijschieten. De Orde zou het daarom op prijs stellen als bij de hierna te benoemen punten nog een keer kritisch wordt stilgestaan alvorens de definitieve tekst van het wetsvoorstel vast te stellen.

Hierna worden de speerpunten van het commentaar van de Orde kort samengevat, in de bijlage is het volledige commentaar (inclusief uitwerking van de samengevatte speerpunten) opgenomen.

De Commissie Wetsvoorstellen van de NOB reageert gevraagd en ongevraagd op fiscaal relevante (wets)voorstellen (alsmede het voortraject daarvan), vanuit de expertise van haar leden. Belangrijke toetsstenen zijn uitvoerbaarheid, effectiviteit en efficiency, regeldruk, terugwerkende kracht, verenigbaarheid met het recht, en de gevolgen voor het investeringsklimaat.

1

Speerpunten

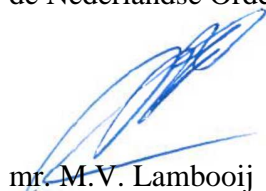
1. Gezien de nodige administratieve aanpassingen die in het bedrijfsleven moeten worden doorgevoerd (ERP-systemen en aangifteprogramma's), acht de Orde het wenselijk om zo snel mogelijk helderheid te verkrijgen over de wijze waarop correcties in de aangifte moeten worden verwerkt.
2. De Orde vraagt zich af of het de bedoeling is om een nieuw criterium te introduceren voor het ontstaansmoment van het recht op teruggaaf wegens oninbare vorderingen, of dat de jurisprudentie en het daarin ontwikkelde redelijkheidscriterium nog steeds als leidend wordt beschouwd. Tevens is gewenst dat het recht op teruggaaf (artikel 29 leden 1 en 2 Wet OB 1968) en de daarmee corresponderende correctie op de aftrek (artikel 29 lid 7 Wet OB 1968) op elkaar worden afgestemd.
3. Het is niet geheel duidelijk of de termijnen van één jaar in de concept artikelen 29 leden 2 en 7 Wet OB 1968 en 92 lid 2 Wbm fatale termijnen zijn.
4. Ter zake van het concept artikel 29 leden 5, 6 en 8 Wet OB 1968 geeft de Orde in overweging om na te gaan of deze bepalingen daadwerkelijk in overeenstemming zijn met het EU-recht.
5. Ter zake van het overgangsrecht bij beide artikelen vraagt de Orde zich af of deze bepaling ook geldt voor vorderingen die reeds vóór 1 januari 2017 als oninbaar moeten worden beschouwd.

De Orde dringt verder op diverse punten van de concept wettekst aan op verduidelijking.

De Orde suggereert om in de memorie van toelichting bij het uiteindelijke wetsvoorstel een reactie op de hiervoor en in de bijlage aangegeven punten te geven, voor zover deze niet reeds door aanpassingen in het wetsvoorstel worden gedekt.

Uiteraard is de Orde graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

mr. M.V. Lambooy
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen

Commentaar van de Commissie Wetsvoorstellen van de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs op de internetconsultatie vereenvoudiging belastingteruggaaf oninbare vorderingen

In deze bijlage is het volledige commentaar van de Orde opgenomen. Voor het gemak zijn de artikelen integraal opgenomen, het commentaar van de Orde is cursief gedrukt.

Artikel 29 Wet OB 1968

1. In geval van annulering, verbreking, ontbinding of gehele of gedeeltelijke niet-betaling van de in rekening gebrachte vergoeding, of in geval van prijsvermindering nadat de goederenlevering of dienst is verricht, wordt de maatstaf van heffing dienovereenkomstig verlaagd en ontstaat voor de ondernemer in zoverre recht op teruggaaf van de door hem voldane belasting.
  - *Op deze bepaling heeft de Orde geen commentaar.*

2. Het recht op teruggaaf ontstaat op het tijdstip waarop de annulering, verbreking, ontbinding, gehele of gedeeltelijke niet-betaling van de in rekening gebrachte vergoeding of de prijsvermindering komt vast te staan, met dien verstande dat dit recht in geval van gehele of gedeeltelijke niet-betaling van de in rekening gebrachte vergoeding geacht wordt te zijn ontstaan uiterlijk één jaar na het tijdstip waarop de vergoeding opeisbaar is geworden.
  - *Over de vraag wanneer het recht op teruggaaf onder (het huidige) artikel 29 lid 1 Wet OB 1968 geacht moet worden te zijn ontstaan is veelvuldig geprocedeerd. De Orde vraagt zich af of het de bedoeling is om met ‘het tijdstip waarop (...) komt vast te staan’ een nieuw criterium te introduceren of dat de jurisprudentie, met name die van de Hoge Raad,¹ waarin een redelijkheids criterium is opgenomen, over het ontstaansmoment van het recht op teruggaaf wegens oninbare vorderingen nog steeds als leidend wordt beschouwd. Dit laatste heeft volgens de Orde de voorkeur. De Orde stelt voor om het redelijkheids criterium te codificeren dan wel om de tekst van lid 2 te beperken tot het bewijsvermoeden van één jaar na het tijdstip waarop de vergoeding opeisbaar is geworden.*
  - *Het is de Orde niet geheel duidelijk of de termijn van één jaar een fatale termijn is. De vraag komt op of een belastingplichtige die over een later tijdvak verzoekt om teruggaaf (omdat het recht op teruggaaf in dat tijdvak materieel is ontstaan) ontvankelijk kan zijn in zijn verzoek. Gelet op het feit dat de eenjaartermijn enkel een bewijsvermoeden behelst, ligt dit naar de mening van de Orde wel voor de hand. Daarnaast rijst de vraag hoe moet worden omgegaan met de situatie waarin het recht op teruggaaf reeds een halfjaar na het tijdstip waarop de vergoeding opeisbaar is geworden, is ontstaan. Het lijkt volgens de Orde geen twijfel dat aan het bewijsvermoeden dan geen betekenis toekomt. De Orde verzoekt een en ander te verduidelijken in de toelichting op het uiteindelijke wetsvoorstel. Dit mede*

---

¹ Met name HR 4 september 1991, nr. 27 161 en HR 16 oktober 2009, nr. 08/00062.

om eventuele discussies in de uitvoeringspraktijk tussen belastingplichtigen en de Belastingdienst te voorkomen. Het betreft immers wetgeving die vereenvoudiging beoogt.

3. In afwijking van het eerste lid ontstaat bij annulering, verbreking of ontbinding van de goederenlevering of dienstverrichting en bij prijsvermindering geen recht op teruggaaf voor de ondernemer voor zover de terugbetaling aan de afnemer of diens rechtverkrijgende wordt verricht door een ander dan de ondernemer.
  - *De redactie van lid 3 is naar de mening van de Orde cryptisch en bestrijkt wellicht meer situaties dan beoogd is. In de toelichting op de concept wettekst wordt als voorbeeld genoemd het annuleren van een vakantiereis en de uitbetaling door de verzekeringsmaatschappij. De Orde meent dat de (beoogde) inhoud van deze bepaling reeds besloten ligt in de uitleg en reikwijdte van artikel 90 Btw-richtlijn (en daarmee ook in de uitleg en reikwijdte van lid 1 van onderhavig artikel) en de daarop betrekking hebbende jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ EU). De Orde stelt daarom voor om lid 3 te schrappen dan wel te verduidelijken.*

4. Het bedrag van de teruggaaf wordt in mindering gebracht in de aangifte voor het tijdvak waarin het recht op teruggaaf is ontstaan.
  - *De vraag rijst op welke wijze het recht op teruggaaf in de btw-aangifte moet worden opgenomen (in rubriek 1a als negatieve omzet, in rubriek 5b als voorbelasting of – zoals vanouds – in een afzonderlijke rubriek). In verband met de nodige administratieve aanpassingen die in het bedrijfsleven moeten worden doorgevoerd (ERP-systemen en aangifteprogramma's), heeft het vanuit de Orde de voorkeur om hierover zo snel mogelijk helderheid te verkrijgen. De Orde heeft een voorkeur voor de introductie van een afzonderlijke rubriek in de btw-aangifte voor oninbare vorderingen. Vanuit controletechnisch oogpunt heeft dat vermoedelijk ook de voorkeur van de Belastingdienst.*
  - *Hoewel uit de bewoordingen van lid 6 lijkt te volgen dat ook belastingplichtigen die (op reguliere basis) vorderingen overnemen de btw moeten verwerken in de btw-aangifte, zou de Orde graag willen vernemen of deze groep van belastingplichtigen niet (ook) kunnen volstaan met het indienen van afzonderlijke teruggaafverzoeken. De Orde verwacht namelijk dat een verplichte verwerking van de teruggaaf in de btw-aangifte bij deze groep van belastingplichtigen een onevenredige druk legt op de administratieve systemen. De Orde geeft in overweging om (deze groep van) belastingplichtigen de keuze te laten het verzoek om teruggaaf via de aangifte of via een afzonderlijk verzoek te laten verlopen. Een dergelijke uitzondering op de hoofdregel van lid 6 kan bijvoorbeeld vorm worden gegeven via lagere regelgeving. Overigens komt het de Orde voor dat de mogelijkheid tot een verzoek om teruggaaf via een afzonderlijk verzoek in dit soort gevallen vanuit controleperspectief ook aantrekkelijk is voor de Belastingdienst.*

5. Voor zover de vergoeding in de in het tweede lid, laatste zinsdeel, bedoelde gevallen alsnog wordt ontvangen nadat de teruggaaf overeenkomstig het vierde lid in mindering is gebracht, wordt de ondernemer de belasting verschuldigd ter zake van de alsnog ontvangen vergoeding

op het tijdstip waarop die vergoeding wordt ontvangen. Dit bedrag wordt voldaan op de voet van artikel 14, eerste lid.

- *Ook hier rijst de vraag op welke wijze de correctie in de aangifte moet worden verwerkt. Volgens de Orde is duidelijkheid op dit punt gewenst.*
  - *De Orde leidt uit de concept tekst van de bepaling af dat de terugbetalingsverplichting enkel geldt bij toepassing van het bewijsvermoeden (in geval van gehele of gedeeltelijke niet-betaling) en dat deze verplichting dus niet geldt in andere situaties waarin de vergoeding alsnog wordt ontvangen. De Orde zou het op prijs stellen als deze lezing zou kunnen worden bevestigd dan wel een en ander zou kunnen worden verduidelijkt in de toelichting op de definitieve tekst van het wetsvoorstel.*
  - *Uit de concept wettekst zou kunnen worden afgeleid dat bedoelde terugbetalingsverplichting niet geldt als de vergoeding slechts voor een deel alsnog wordt ontvangen. De Orde vraagt zich af of dit is beoogd en verzoekt ook dit te verduidelijken.*
  - *Uit de concept wettekst leidt de Orde af dat er op het moment waarop na toepassing van het bewijsvermoeden (een deel van) de vergoeding alsnog wordt ontvangen een nieuw tijdstip van verschuldigdheid ontstaat. In de praktijk kan het voorkomen dat dit pas jaren na het oorspronkelijke recht op terugaaf plaatsvindt. De Orde vraagt zich af hoe zich dit verhoudt tot de wettelijke bewaartermijn van zeven jaren. De kans bestaat dat de belastingplichtige op het specifieke moment niet meer beschikt over de relevante informatie. Met name in de B2C-branche verwacht de Orde dat compliance op dit punt tot een aanzienlijke lastenverzwaring zal leiden.*
  - *Op grond van artikel 6:44 Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) strekt een betaling van een geldsom in de eerste plaats in mindering van de kosten, vervolgens in mindering van de rente en ten slotte in mindering van de hoofdsom en de lopende rente. Volgens de Orde ligt het in de rede deze volgorde te hanteren indien de vordering bestaat uit meerdere voor de btw relevante vergoedingen. Het zou voor de uitvoeringspraktijk zeer welkom zijn als deze zienswijze expliciet kan worden bevestigd in de toelichting op het uiteindelijke wetsvoorstel.*
  - *Tot slot merkt de Orde op dat discussie kan ontstaan over de houdbaarheid van deze bepaling in het licht van de Btw-richtlijn. De Btw-richtlijn biedt namelijk geen expliciete basis voor een additionele correctie. De Orde verwijst hierbij naar HvJ EU Grattan (19 december 2012, nr. C-310/11). De Orde geeft in overweging om dit punt nogmaals kritisch in ogenschouw te nemen.*
6. Ingeval een ondernemer zijn vordering ter zake van de levering van goederen of diensten geheel of gedeeltelijk overdraagt aan een andere ondernemer, treedt deze andere ondernemer met betrekking tot die vordering of het overgedragen gedeelte daarvan voor de toepassing van het eerste tot en met het vijfde lid op het tijdstip van die overdracht in de plaats van de ondernemer die de vordering overdraagt.

- *Het is de Orde niet duidelijk of wat betreft bedoelde overdracht aansluiting wordt gezocht bij het civiele recht (artikel 3:84 BW) of dat ook andere wijzen van overname van schuldvorderingen onder de reikwijdte van lid 6 vallen. De Orde vraagt de wetgever om hierover duidelijkheid te verschaffen.*
  - *De Orde begrijpt dat deze bepaling niet enkel betrekking heeft op factoorsovereenkomsten. Op grond van de zogenoemde factoorresolutie (besluit van 5 september 2003, nr. DGB2003/4484M) kan degene die schuldvorderingen heeft overgenomen enkel namens de oorspronkelijke crediteur (presterende ondernemer) om teruggaaf verzoeken. Dit verzoek moet worden ingediend bij de voor de crediteur competente eenheid. De Orde begrijpt dat onder de voorgestelde wettekst de overnemende partij een zelfstandig recht verkrijgt dat hij ten overstaan van de voor hem competente eenheid geldend kan maken (bij btw-aangifte zoals bedoeld in lid 4), zonder verrekeningsbevoegdheid van de Ontvanger van de oorspronkelijke crediteur. De Orde zou het op prijs stellen als deze lezing kan worden bevestigd.*
  - *De Orde vraagt zich af of deze bepaling in overeenstemming is met het EU-recht. De Btw-richtlijn biedt volgens de Orde namelijk geen expliciete basis om het recht op teruggaaf aan een ander te laten toekomen dan degene die in eerste instantie de btw verschuldigd is geworden. De Orde geeft in overweging om stil te staan bij de mogelijke gevolgen van een eventuele strijdigheid met het EU-recht.*
7. De ondernemer die ingevolge artikel 15 belasting in aftrek heeft gebracht ter zake van aan hem verrichte leveringen van goederen en diensten, wordt het afgetrokken bedrag naar evenredigheid als belasting verschuldigd op het tijdstip waarop en voor zover redelijkerwijs moet worden aangenomen dat hij de vergoeding waarop dat bedrag betrekking heeft, niet of niet geheel zal betalen dan wel heeft terugontvangen. De belasting wordt in ieder geval verschuldigd één jaar na de opeisbaarheid van de vergoeding voor zover deze op dat tijdstip nog niet is betaald. De verschuldigd geworden belasting wordt voldaan op de voet van artikel 14.
- *Daar waar wat betreft de teruggaaf van btw in lid 2 gesproken wordt over ‘het tijdstip waarop (...) komt vast te staan’, heeft lid 7 het over het tijdstip waarop ‘redelijkerwijs moet worden aangenomen dat (...)’. De Orde acht dit niet consequent. De redactie van beide bepalingen impliceert volgens de Orde dat de terugbetalingsverplichting van lid 7 eerder aan de orde kan zijn dan het daarmee corresponderende recht op teruggaaf. De Orde pleit ervoor om de redactie van spiegelbeeldbepalingen op elkaar af te stemmen, met inachtneming van een redelijkheids criterium. Dit is in de literatuur ook veelvuldig betoogd.*
8. Ingeval de in het zevende lid bedoelde ondernemer nadat hij de in dat lid bedoelde belasting heeft voldaan alsnog de vergoeding geheel of gedeeltelijk betaalt, ontstaat voor hem op dat tijdstip opnieuw recht op aftrek van de ter zake alsnog voldane belasting als ware het de in artikel 15, eerste lid, onderdeel a, bedoelde belasting. De aftrek geschiedt overeenkomstig het bepaalde in artikel 15, waarbij voor de toepassing van artikel 15, vierde lid, eerste volzin, de aftrek plaats vindt overeenkomstig de bestemming van de goederen en diensten op het tijdstip

waarop de belasting ter zake van de levering daarvan in rekening is gebracht. Een eventuele herziening van de aftrek ter zake van de belastingtijdvakken tussen het tijdstip waarop het recht op aftrek aanvankelijk en het tijdstip waarop dat opnieuw ontstond, geschiedt in het tijdvak waarin het recht op aftrek opnieuw ontstaat. De toepassing van de tweede en derde volzin geschiedt overeenkomstig de in de desbetreffende tijdvakken geldende wettelijke bepalingen.

- *Anders dan bij toepassing van het recht op teruggaaf (leden 5 en 2) valt het de Orde op dat er bij de correctie vooraftrek een nieuw recht op aftrek ontstaat in alle gevallen waarin de debiteur alsnog (een deel van) de vergoeding betaalt en dat de werking van lid 8 niet beperkt is tot gevallen waarin gebruikt wordt gemaakt van het bewijsvermoeden (in geval van gehele of gedeeltelijke niet-betaling). Dit is volgens de Orde niet consistent. De Orde zou het daarom op prijs stellen als een en ander verduidelijkt wordt in de toelichting op de definitieve tekst van het wetsvoorstel.*
- *Uit de concept wettekst leidt de Orde af dat op het moment waarop de vergoeding alsnog wordt betaald er een nieuw recht op aftrek ontstaat en dat het geen correctie betreft van een eerder aftrekrecht. Vanuit het oogpunt van rechtszekerheid meent de Orde dat goed zou zijn als dit punt verduidelijkt wordt in de toelichting op de het uiteindelijke wetsvoorstel.*
- *In de praktijk kan het voorkomen dat pas jaren na het oorspronkelijke recht op aftrek alsnog een betaling plaatsvindt. De Orde vraagt zich af hoe dit zich verhoudt tot de wettelijke bewaartermijn van zeven jaren. De kans bestaat dat de belastingplichtige op het specifieke moment niet meer beschikt over de relevante informatie om de aftrek te kunnen bepalen. De Orde verwacht dat toepassing van dit lid in de praktijk zal leiden tot uiterst ingewikkelde exercities. Het betreft geen vereenvoudiging. Deze bepaling schiet volgens de Orde haar doel voorbij.*
- *Ook hier merkt de Orde op dat discussie kan ontstaan over de houdbaarheid van deze bepaling in het licht van de Btw-richtlijn. De Btw-richtlijn biedt namelijk geen expliciete basis voor een additionele correctie. De Orde verwijst hierbij naar HvJ EU Grattan (19 december 2012, nr. C-310/11). De Orde geeft in overweging om dit punt nogmaals kritisch in ogenschouw te nemen.*

9. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld waarin het eerste tot en met het vijfde, zevende en achtste lid niet van toepassing worden verklaard op bedragen die niet zijn ontvangen onderscheidenlijk betaald ten gevolge van een korting voor contante betaling.

- *Op deze bepaling heeft de Orde geen commentaar.*

Overgangsrecht bij de wijziging van artikel 29 Wet OB 1968

Met betrekking tot vergoedingen die opeisbaar zijn geworden vóór 1 januari 2017, wordt de termijn van één jaar, bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Wet op de omzetbelasting 1968 geacht te zijn aangevangen met ingang van 1 januari 2017.

- *De Orde vraagt zich af of deze bepaling ook geldt voor vorderingen die reeds vóór 1 januari 2017 als oninbaar moeten worden beschouwd. Het ligt volgens de Orde in de rede dat aan de overgangsregeling dan geen betekenis toekomt. De Orde verzoekt het een en ander te verduidelijken in de toelichting op het uiteindelijke wetsvoorstel.*
- *De Orde is voorstander van een uitbreiding van de overgangsregeling naar de spiegelbeeldsituatie van lid 7. Voor vergoedingen die vóór 1 januari 2017 opeisbaar zijn geworden, ligt het volgens de Orde in de rede om de (huidige) tweejaarstermijn toe te passen in plaats van de (voorgestelde) eenjaarstermijn. Dit zou bijvoorbeeld voor het geval van een op 1 oktober 2016 opeisbaar geworden vergoeding betekenen dat pas uiterlijk op 30 september 2018 een verplichting bestaat tot het corrigeren van de initiële aftrek, indien en voor zover de debiteur op dat moment de vergoeding nog niet (geheel) heeft betaald. De Orde verzoekt om de overgangsregeling dienovereenkomstig uit te breiden dan wel een en ander te verduidelijken.*

Artikel 92 Wbm

1. Bij de toepassing van artikel 89 wordt voor de belasting op leidingwater, de afvalstoffenbelasting en de energiebelasting een vermindering toegepast, voor zover komt vast te staan dat een door de belastingplichtige ter zake te ontvangen bedrag niet is en niet zal worden ontvangen.

- *De Orde veronderstelt dat hiermee wordt beoogd te voorkomen dat deze verbruiksbelastingen bij het achterwege blijven van betaling blijven drukken bij de belasting(inhoudings)plichtige, in plaats van bij de gebruiker respectievelijk de vervuiler. Als dat inderdaad wordt bedoeld, dan pleit de Orde ervoor dit expliciet in de toelichting op te nemen.*
- *De Orde pleit voor de invoering van een redelijkheids criterium, bijvoorbeeld door middel van het woord ‘redelijkerwijs’ (‘(...), voor zover redelijkerwijs komt vast te staan (...)’).*
- *Voor de btw is expliciet in de toelichting opgenomen dat het bedrag van de terug te geven btw in alle gevallen wordt berekend naar evenredigheid van het niet ontvangen deel van de eerder in rekening gebrachte vergoeding. De Orde is van mening dat er ook voor de milieubelastingen ten minste een evenredige teruggaaf zou moeten plaatsvinden (i.c. over de hoeveelheid afval, water, aardgas, dan wel elektriciteit), waarbij als basis geldt: naar rato van het niet ontvangen bedrag. De Orde zou het op prijs stellen als dat expliciet aan de orde komt in de toelichting op het uiteindelijke wetsvoorstel.*

2. De aanspraak op de vermindering van belasting ontstaat op het tijdstip waarop komt vast te staan dat het bedrag, bedoeld in het eerste lid, geheel of gedeeltelijk niet is en niet zal worden ontvangen, met dien verstande dat deze aanspraak uiterlijk ontstaat één jaar na het tijdstip waarop het geheel of gedeeltelijk niet ontvangen bedrag opeisbaar is geworden.
  - *Het is de Orde niet geheel duidelijk of de termijn van één jaar een fatale termijn is. De vraag komt op of een belastingplichtige die over een later tijdvak verzoekt om vermindering (omdat de aanspraak op vermindering in dat tijdvak materieel ontstaat) ontvankelijk kan zijn in zijn verzoek. Gelet op het feit dat de eenjaartermijn enkel een bewijsvermoeden betreft, ligt dit naar de mening van de Orde wel voor de hand. Daarnaast rijst de vraag hoe moet worden omgegaan met de situatie waarin de aanspraak op vermindering reeds een halfjaar na het tijdstip waarop het niet ontvangen bedrag opeisbaar is geworden, is ontstaan. Het lijkt volgens de Orde geen twijfel dat aan het bewijsvermoeden dan geen betekenis toekomt. De Orde verzoekt een en ander te verduidelijken in de toelichting op het uiteindelijke wetsvoorstel. Dit mede om eventuele discussies in de uitvoeringspraktijk tussen belastingplichtigen en de Belastingdienst te voorkomen. Het betreft immers regelgeving die vereenvoudiging beoogt.*
  - *Aangezien het hier om een bewijsvermoeden gaat dat er sprake is van oninbaarheid, geeft de Orde in overweging om in de formulering van dit lid in plaats van “uiterlijk”, “in ieder geval” te hanteren.*

3. Voor zover een bedrag ter zake waarvan de vermindering is toegepast alsnog wordt ontvangen, wordt de belasting opnieuw verschuldigd op het tijdstip van ontvangst. Artikel 89 is van toepassing.
  - *De Orde leidt uit deze bepaling af dat de terugbetalingsverplichting geldt voor alle situaties waarin het bedrag alsnog wordt ontvangen. De Orde vraagt zich af of dit bedoeld is of dat beoogd is om deze terugbetalingsverplichting te beperken tot situaties waarin vermindering is verleend op grond van het bewijsvermoeden van één jaar. Verwezen wordt naar de voorgestelde btw-regeling (artikel 29 lid 5 Wet OB 1968 (nieuw)). De Orde stelt het op prijs als hierover duidelijkheid kan worden verschaft.*

4. Ingeval de belastingplichtige zijn vordering ter zake van een bedrag als bedoeld in het eerste lid geheel of gedeeltelijk overdraagt aan een andere ondernemer in de zin van artikel 7 van de Wet op de omzetbelasting 1968, treedt deze andere ondernemer met betrekking tot die vordering of het overgedragen gedeelte daarvan voor de toepassing van dit artikel op het tijdstip van die overdracht in de plaats van de belastingplichtige.
  - *Het is de Orde niet duidelijk of wat betreft bedoelde overdracht aansluiting wordt gezocht bij het civiele recht (artikel 3:84 BW) of dat ook andere wijzen van overname van schuldvorderingen onder de reikwijdte van lid 6 vallen. De Orde vraagt om hierover duidelijkheid te verschaffen.*

5. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen aan de vermindering, bedoeld in het eerste lid, voorwaarden en beperkingen worden gesteld.

- *Op deze bepaling heeft de Orde geen commentaar.*

Overgangsrecht bij de wijziging van artikel 92 Wbm

Met betrekking tot bedragen die opeisbaar zijn geworden vóór 1 januari 2017, wordt de termijn van één jaar, bedoeld in artikel 92, tweede lid, van de Wet belastingen op milieugrondslag, geacht te zijn aangevangen met ingang van 1 januari 2017.

- *De Orde vraagt zich af of deze bepaling ook geldt voor vorderingen die reeds voor 1 januari 2017 als oninbaar moeten worden beschouwd. Het ligt volgens de Orde in de rede dat aan de overgangsregeling dan geen betekenis toekomt. De Orde verzoekt een en ander te verduidelijken in de toelichting op het uiteindelijke wetsvoorstel.*